

- 2) Tytułem ewentualnym w stosunku do pytania pierwszego, w wypadku, gdyby Trybunał rozstrzygnął kwestię wykładni art. 267 ust. 3 w ten sposób, że odesłanie prejudycjalne jest obowiązkowe: czy przepisy i zasady, o których jest mowa w art. 26 – Rynek wewnętrzny – w art. 49 TFUE – Prawo przedsiębiorczości – w art. 56 TFUE – Swoboda świadczenia usług – w art. 63 TFUE – Swoboda przepływu kapitału – i w art. 16 Karty praw podstawowych UE – Wolność prowadzenia działalności gospodarczej – a także ogólna zasada uzasadnionych oczekiwań (która „należy do podstawowych zasad Unii”, jak stwierdził Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 14 marca 2013 r. w sprawie C-545/11), sprzeciwiają się przyjęciu i stosowaniu uregulowania krajowego (art. 1 ust. 78 lit. b) pkt 4, 8, 9, 17, 23 i 25 ustawy nr 220/2010) ustanawiającego, również w odniesieniu do podmiotów będących już koncesjonariuszami w sektorze telematycznego zarządzania dozwołonymi grammi, nowe wymagania i obowiązki w drodze aneksu do już istniejącej umowy (bez żadnego okresu na stopniowe dostosowanie)?

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 19 kwietnia 2016 r. w sprawie T-615/
15, LL/Parlament Europejski, wniesione w dniu 9 lipca 2016 r. przez LL**

(Sprawa C-326/16 P)

(2016/C 343/38)

Język postępowania: litewski

Strony

Wnoszący odwołanie: LL (przedstawiciel: J. Petrulionis, advokatas)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej (siódma izba) wydanego w dniu 19 kwietnia 2016 r. w sprawie T-615/15, którym Sąd odrzucił wniesioną przez skarżącego skargę o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego D(2014) 15503 z dnia 17 kwietnia 2014 r., w której zażądano zwrotu nienależnie wypłaconego mu dodatku na zatrudnienie asystentów parlamentarnych, a po drugie, noty debetowej nr 2014-575 z dnia 5 maja 2014 r.;
- odesłanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi pięć zarzutów.

1. Wydając postanowienie, Sąd Unii Europejskiej nie zbadał i nie ocenił szczegółowo, prawidłowo, kompleksowo i obiektywnie wszystkich przedłożonych wraz ze skargą dowodów na piśmie, które miały znaczenie dla właściwego i prawidłowego określenia terminu wszczęcia postępowania, w efekcie czego w postanowieniu wyciągnięto wnioski sprzeczne ze zgromadzonym w aktach materiałem dowodowym i ze wskazanymi w odwołaniu przepisami prawa, a mianowicie, między innymi, że „skarga została wniesiona ponad 17 miesięcy po upływie terminu”, że „[...] skarżący nie wykazał zaistnienia ani nawet nie powołał się na zaistnienie [...] okoliczności, które pozwoliłyby na odstąpienie od kwestionowanego terminu na podstawie art. 45 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej [...]” i że „[...]skargę należy odrzucić jako oczywiście niedopuszczalną ze względu na to, że została wniesiona po upływie terminu [...]”.
2. W postanowieniu Sąd nie zastosował prawidłowo art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a także naruszył art. 72 przepisów wykonawczych do statutu posła do Parlamentu Europejskiego i nieprawidłowo ocenił możliwości zastosowania art. 45 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej:
  - ponieważ wnoszący odwołanie, jako były poseł Parlamentu Europejskiego, nie zgodził się z decyzją sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego (ani z wydaną na jej podstawie notą debetową) i uznał, że jest ona bezzasadna, wykonał on swe uprawnienie oraz spełnił wymogi przewidziane w art. 72 przepisów wykonawczych do statutu posła do Parlamentu Europejskiego, wnosząc zażalenie na tę decyzję najpierw do kwestorów, a następnie do prezydium i przewodniczącego Parlamentu Europejskiego;

- dopiero później, kiedy to w dniu 10 września 2015 r. wnoszący odwołanie otrzymał wiadomość elektroniczną od przedstawiciela Parlamentu Europejskiego, a wraz z nią, wśród innych dokumentów, ostateczne pismo nr 311354 z dnia 26 czerwca 2015 r. od przewodniczącego Parlamentu Europejskiego, wystosowane na podstawie art. 72 ust. 3 przepisów wykonawczych do statutu posła do Parlamentu Europejskiego, po stronie wnoszącego odwołanie powstało prawo do wniesienia do Sądu skargi o stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego i wydanej na jej podstawie noty debetowej;
  - dokładnie w dniu, w którym ostateczne pismo nr 311354 z dnia 26 czerwca 2015 r. od przewodniczącego Parlamentu Europejskiego, wystosowane na podstawie art. 72 ust. 3 przepisów wykonawczych do statutu posła do Parlamentu Europejskiego zostało doręczone, a mianowicie w dniu 10 września 2015 r., zgodnie z art. 263 akapit szósty TFUE rozpoczął bieg dwumiesięczny termin, w ramach którego wnoszący odwołanie mógł wszcząć przed Sądem postępowanie w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego i wydanej na jej podstawie noty debetowej;
  - wobec powyższego oraz w świetle art. 263 akapit szósty TFUE termin wszczęcia postępowania przed Sądem upłynął w dniu 10 grudnia 2015 r. Skarga wpłynęła do sekretariatu Sądu w dniu 4 listopada 2015 r. Oznacza to, że dwumiesięczny termin do wszczęcia postępowania, przewidziany w art. 263 akapit szósty TFUE, nie został przekroczony i że skarga nie została wniesiona „po upływie terminu”;
  - w postanowieniu Sąd wcale nie ocenił dokumentów i okoliczności, o których mowa w art. 72 przepisów wykonawczych do statutu posła do Parlamentu Europejskiego, do którego dyspozycji wnoszący odwołanie zastosował się i na którego podstawie złożył zażalenie na decyzję sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego i notę debetową w postępowaniu poprzedzającym wniesienie skargi do Sądu;
  - wydając postanowienie, Sąd nie tylko naruszył prawa i interesy wnoszącego odwołanie, ale także nieprawidłowo zastosował art. 263 TFUE, a poza tym naruszył art. 72 przepisów wykonawczych do statutu posła do Parlamentu Europejskiego;
  - co więcej, Sąd błędnie i bezzasadnie uznał w swym postanowieniu, że nie było możliwości zastosowania art. 45 statutu Trybunału Sprawiedliwości. Wszczęcie przedsądowej procedury umożliwiającej zbadanie sporu, aktywna, ostrożna, uważna i sumienna postawa wnoszącego odwołanie w czasie, w którym dokumenty zostały mu doręczone, a także inne okoliczności świadczą o tym, że nawet gdyby uznać w rozpatrywanej sytuacji, że termin do wszczęcia postępowania został przekroczony, to termin ten powinien zostać przywrócony, gdyż został on przekroczony z ważnych, obiektywnych i uzasadnionych przyczyn, a mianowicie ze względu na wdrożenie procedury przewidzianej w art. 72 przepisów wykonawczych do statutu posła do Parlamentu Europejskiego (art. 45 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości). Wnoszący odwołanie nie mógł wiedzieć, że przestrzeganie obowiązkowej procedury przewidzianej w art. 72 przepisów wykonawczych do statutu posła do Parlamentu Europejskiego może oznaczać, że utraci on prawo do wszczęcia postępowania przed Sądem (art. 45 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości). Należy zaznaczyć, że wnoszący odwołanie poruszył później w swej skardze również kwestię, czy decyzje kwestorów i prezydium Parlamentu Europejskiego wydane na podstawie art. 72 przepisów wykonawczych do statutu posła do Parlamentu Europejskiego były zasadne i zgodne z prawem.
3. W swym postanowieniu Sąd błędnie zastosował art. 126 regulaminu postępowania przed Sądem i na tej podstawie zdecydował, mocą postanowienia, że dalsze kroki w postępowaniu nie zostaną podjęte i że skarga zostanie odrzucona;
- w swym postanowieniu Sąd uzasadnił zastosowanie art. 126 regulaminu postępowania jedną tylko okolicznością, a mianowicie, że postępowanie zostało wszczęte zbyt późno, czyli po upływie terminu przewidzianego w art. 263 akapit szósty TFUE;
  - w skardze wykazano, że przewidziany w art. 263 akapit szósty TFUE termin wszczęcia postępowania nie upłynął, co oznacza, że w swym postanowieniu Sąd błędnie i niezgodnie z prawem odrzucił skargę na podstawie art. 126 regulaminu postępowania;
  - w niniejszej sprawie nie zaistniały przesłanki zastosowania art. 126 regulaminu postępowania przed Sądem. Skarga została wniesiona przed upływem terminu określonego w art. 263 akapit szósty TFUE, wobec czego nie można jej uznać za oczywiście niedopuszczalną. Sąd naruszył zatem art. 126 regulaminu postępowania, stosując go nieprawidłowo i niezgodnie z prawem.

4. W postanowieniu Sądu naruszono przysługujące wnoszącemu odwołanie prawo do skutecznego środka prawnego i sprawiedliwego procesu, przewidziane w art. 47 ust. 1 i 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ w postanowieniu tym Sąd niezgodnie z prawem i błędnie odrzucił skargę, na podstawie art. 126 regulaminu postępowania, jako oczywiście niedopuszczalną, ze względu na to, że została rzekomo wniesiona zbyt późno, jak też nie zbadał co do istoty skargi, zawartych w niej argumentów i żądań.
5. Sąd błędnie uznał w swym postanowieniu, że wnoszący odwołanie powinien pokryć własne koszty poniesione w postępowaniu przed Sądem (art. 133 i art. 134 ust. 1 regulaminu postępowania przed Sądem):

W swym postanowieniu Sąd niesłusznie oddalił skargę na podstawie art. 126 regulaminu postępowania, a w efekcie także niesłusznie uznał, że wnoszący odwołanie powinien pokryć własne koszty w postępowaniu przed Sądem. Po uchyleniu postanowienia Sądu i odesłaniu sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd kwestia podziału kosztów musi zostać rozstrzygnięta ponownie, mocą ostatecznego orzeczenia Sądu, a w wypadku uwzględnienia skargi strona pozwana, czyli Parlament Europejski, powinna zostać obciążona wszystkimi kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie (art. 133 i art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem).

**Skarga wniesiona w dniu 15 czerwca 2016 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej
Polskiej**

(Sprawa C-336/16)

(2016/C 343/39)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: K. Herrmann i E. Manhaeve, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że poprzez:
  - przekraczanie od 2007 do co najmniej 2013 roku dobowych wartości dopuszczalnych dla pyłu PM10 w 35 strefach jakości powietrza i rocznych wartości dopuszczalnych dla pyłu PM10 w dziewięciu strefach jakości powietrza oraz braku informacji wskazujących na to, że sytuacja ta uległa poprawie;
  - brak przyjęcia odpowiednich działań w programach ochrony powietrza zmierzających do jak najkrótszego okresu występowania przekroczeń wartości dopuszczalnych PM10 w powietrzu;
  - przekraczanie dobowych wartości dopuszczalnych zwiększonych o margines tolerancji od 01.01.2010 r. do 10.06.2011 r. w strefie 14.17- miasto Radom, 14.18- strefie pruszkowsko – żyrardowskiej i 16.5 – strefie kędzierzyńsko-kozielskiej oraz od 01.01.2011 do 10.06.2011 w strefie 30.3- ostrowsko-kępińskiej;
  - nieprawidłową transpozycję art.23 ust.1 akapit 2 dyrektywy 2008/50/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystsze powietrze dla Europy ⁽¹⁾,

Rzeczpospolita Polska uchybiła jej zobowiązaniom przewidzianym odpowiednio w art.13 ust.1 w związku z załącznikiem XI, art.23 ust.1 akapit 2, art. 22 ust.3 w związku z załącznikiem XI, dyrektywy 2008/50/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystsze powietrze dla Europy.

- Obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.